

Aklımın Yorgun Rafları

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mart 2018

Sonlanmasını diliyorum iyi de başlamamışım bile.

Künyemde sarı benizli sözcükler, iç kırıntılarımla gagalayan muamma bir yalnızlık.

Teşrif eden hüzünden dahi alacaklıyım sonra da geçiş yaptığım o katmanlar, azman her biri dalgaların aslında zamandan yana tüm kaygım, diye haykırmak istediğim. Biliyorum, biliyorum işte bilmediklerimden bile sorumlu tutulduğumu. Bildiklerimi inkâr edemem, bilmediklerimi ise sahiplenemem asla. Demek ki aralarda kalmışım: zaten ne dünyanın merkeziyim ne de kutup noktasıyım Büyük Ayının.

Şimdi ufalma zamanımdır. Katmanlarımla atıp sokak köpeklerine buyur etme zamanımdır sonra da leşimi bulunmayacak bir yere atabilirler ve ebediyen yok olabilirim.

Daha düdü sokaktaki kadınla pay ettiklerim. Bir selam dilenmişim ve karşılığında ona bir tomar para verdim. Selamı da aldım sersem sepelek benliğime iğne batırırken çöp toplayacakları. Ne de olsa yere serili yalnızlığımı mimlediler sonra da batırdılar beni yerin dibine adım çıkmışken kayıp künyemin suretine bürünmüş hangi yüksünlük ise.

Mart'ı beklemiyordum üstelik ama geldi nihayetinde. Gerçi azman oldu mu zaman ve tükenilmişliğin son radesi Mart da gelir kış da bastırır yeniden ve kediler tüm yılı torbaya koymuşçasına ayrılmazlar birbirlerinin peşinden.

Ütülüyorum yorgunluğumu ama olmuyor işte: hep kırışık hep kırık hep kıtlama yapıyorum ütünün buharı ile.

Ben çay demliyorum aklım sıra ütünün buharında güzellik maskemi kondururken cildime ve cilt cilt kitaplar diziyorum aklımın yorgun raflarına.

Ebegümece isyanlarımla demliyorum bir yandan. Derliyorum yeni yeni masallar ve çocuk aklımla dün de kaykılmışlığımla bir muhbir muamelesi yapıyorum içimin sesine.

Yedi uyuyanlara ek olarak seyreliyorum gün vakti.

Günü öldürüp geceye aktarıyorum. İçimin ışıkları aralıksız yanıyor yine de göğün yangını en bariz parlaklık tıpkı içimde yanan gemilerin yorgun mürettebatına kaptan muamelesi yaptığım.

Can simidim kayıp demek ki su alıyor vücudum/vicdanım.

Batma tehlikesine karşı dualar mırıldanıyorum: aklımın çapası nerede takılı değil de ben nereye demir atmışım misali derin bir iç geçiriyorum.

Filikalar bomboş tıpkı kalbim gibi.

Dün tıklım tıklımdı oysa demek ki aşkı öldürmüşüm ya da aşk beni öldürmüş.

Sevdiklerim hep gitti ya da tam tersi: gidenleri asla sevmedim zaten onların nazarında bir kör şarkıcıydım sürekli arabesk nameler fısıldayan sonra da taşta tutulan bir sokak çalgıcısı yine yüreğime tempo tutan lakin hep ceplerim boş döndüm eve gerisin geri kaçtığım sokak köpekleri bile bana itibar etmezken.

Yangın yeri.

Aryalar söyleyen itfaiye erleri aralarında şakalaşıyorlar ve ellerinde tef oysaki tutmaları gereken su hortumu yüreğimi pompalıyor aralıksız.

Zaman.

Bir tefrika gelip geçenlerin hikâyesi.

Hala yangın devam ediyor.

Yalın ayak koşuyorum suyun püskürttüğü kaldırım taşlarında sek sek oynarken.

Aklımın rıhtımlarında hulasa bir yorgunluk. Demli notalar ve demli milatlar ve ben üstünkörü cümleler kurmak istemiyorum.

Ölümüne yaşıyorum, yaşamına ölüyorum aslında örüyorum zamanı ince uçlu tığımı mütemadiyen parmaklarıma batırırken. Daha dün pamuk kaçtı kulağıma ve tüm sesler kesildi. Rahmetli babaanneme de rahat batmış olacak ki elimden kaptı tığı. Neymiş efendim, ancak o çıkarırmış kulağımdaki pamuğu. İyi de sağır olmayı ben istedim. Bırak kalayım böyle. Olmaz, dedi. Daha çok gençmişim üç maymunu oynamak adına.

Görmüyorum, dedim.

Demez olaydım.

Sustuđumu gördü bu kez ve uyardı beni: "Dilini koparırım."

Hemencecik okudum Fatıha ve geldiği gibi döndü mezarına.

Pamuk hala kulağımda ve gözlerim yanıyor zaten susuyorum da.

Sus armađan etti bana evren sonra ben de ruhumu armađan ettim evrene.

Al gülüm ver gülüm, misali yaşıyıp gidiyoruz üstelik ısmarladığım ismim de ulaşmadı adresime. Oysaki adımı kulağıma babam okumuştı omzumdaki melekler de kahkahayı basarken.